

Stana Dinić Skočajić

LETNJA UZNOŠENJA

U avgustu
poverujemo
Večan je život

Evo
otkad već
iiihaaaj
i ne pamtim išta drugo

Cvetaju muškatle
rozetle
dalije
Oh
svakog jutra
nad slapovima srcolikih
listova lilije
uz vrtnu stazu
vilinski prsti
U krunu
otvorene latice
cede iz svog srca rosne kapi
Cele noći uspavljivale su svoju decu
Sad male bele avetinje
protežu se na suncu
omamni leluji
I sa izvijenim crnim duhom
prve kafe
mešaju se
pod svodovima vrta
orahove kupole

Jutro je mlado
i bistro
a dan pred nama zreo
beskrajan

Tvoje prisustvo
nežna vrtna utvara
tajanstveno huji
Zaviruje u čašice
Mazi treplje u krunici
Od miline
u žbunu
topi se trnova ružica
Rosa pristina
stresa blede lati
Podižem porcelansku šoljicu
sa baštenskog stola
i pijem ti sa usana

Ljubav
je večnost
Osladim se
grleći vazduh
Letnji dan
u pegavoj hladovini
zelenog univerzuma

PISMO IZ SENKE

Jutarnji dah
vodeni cvet
treperi nad kišnicom
U starom buretu
ogledne se
i zaslepljen
sam od sebe
pobegne u hlad
gde za baštenskim stolom
nad kakvom knjigom
žmurim i putujem

Raspuštene duše
dišu u krošnjama

Licem prema nebu
verem se uz stablo
Na orahovim granama
pretražujem gnezda
A noću ucrtavam
osmehe predaka
na lica koja sada
nastanjuju svet

Teška srca dolazim sebi

Na tebe mislim
Zato
što još nisam umrla

EVO ME JUTROS

Jasno je
Vi sad sigurno ne biste želeli
da Vam se ja tu
iz čista mira
rasplačem

Vaš strah
samo nagadja
šta bi posle bilo

Pa odustajete
Nije Vaše
da preuzimate inicijativu
Ali
spavaču
Oslušnite se
između redova

Pustite me
da dodem sebi
Preklinjete
Kao da su uterivači dugova
došli po nečije

Ništa se nije desilo
Samo sam
izabrana
Birali ste me za ples
Osetila potrebu
da Vas uverim

Zato sanjate me

Nikada se sa Vama
nisam zbilja
šalila

Evo me jutros
u Vašim praskozornim snovima
Cele večeri
nešto ste mi nudili

Sad stojim
na pragu Vaše koketerije
prostrane sobe
bez poda i plafona

Vi sanjate me
junače
Trezni ste
i promrzli
Zakopčani do grla

Jesmo li se mi ikada
Pitate

I oslobađate me
Obaveze
Ne moram više čvrsta
da stanem
iza svakog svog osmeha

Da niste Vi
igraču
neki šaljivdžija

Gledam Vas
I starim

POLJUBAC

U stišanim stanicama sećanja
belasa
na slepom koloseku
večnost
Trenutak
Ustavljen vreme
Kao uramljena slika
proplanka
sa omorikom

Minutočka

Zrcali
Caruje
Prožima proticanje
Moja druga svest

Probada
vasionu
Uvek isti plen
Vajdica
Ćar

Samo sunce
što
obilazeći oko kuće
lagano zalazi
Pomeri me
sa te kriške života
što sam je
još stvarna
trepavicama zagrizla
I otkinula od celine
koja hrli
sigurnim putem

Tajim suvo zlato
Otkako me niko ne dodiruje

Poslednju prisnost
uzgajam u baršunu sutona

Ah
pod kapcima raspirujem
lahor
koji mi je obnažio kolena
Da bih
na koži
ponovo osetila
tvoj davni pogled
Kao večni poljubac
bez usana

PRIČAJ MI PRIČU

Blažena sam
nepostojeća
na rajskim vratima

Odustala od dnevnog
Pile na dlanu noći

O čitam li te
Bože me prosti
Ili žudim tvoj dah

Dok tavni bat
svečan ti narasta
u mome sluhu

Dobro došao
u svoju kuću
Šaptaču
Kuda bi ti večeras inače
otmeno sam

Napolju običan
bući
besni
svet
I proteže se laprdavo doba

A u mom dvorištu
oslušni
Puž plazi
ivicom saksije

Pa golub mesec
pogledaj
sedi na grani
među orasima

I ose ispod moje strehe
konačno sabrane
jedna po jedna
smiruju se
u skrivenoj košnici

Gugutka u krošnji
kroti sopstveni lepet
guta poslednji gugut
Kljunom miluje paperje među nožicama
i glavu stavlja
pod krilo
kao na panj

Dobro došao
Duše
po mene
Za ruku me uzeo
u svoj skut posadio

Pričaj mi priču

SPAVAČ

Otkako si
vidim
čvrsto rešio da se ubiješ
ja znam da me nema
Nema više mog tela
Nema ruku nogu
Ni glave

Samo misao o nestajanju
podiže sa stolice
moju haljinu
I ona ti prilazi

Muslimski svlak
leprša preko sobe
Na mrtvoj svetlosti neona sa ulice
zastaće iznad
tvoje polovine kreveta

Saginje ti se nevesta
spavaču
Nešto živo
hoće da te pomiluje

A ti
mislima okrenut
ka nutrini mraka
pokrećeš ruku
i dlanom prevlačiš preko svoga lica
Kao da skidaš paučinu
u već sasušenom
grobu